

[Socialministeren]

dre tilfælde vil sige, at det ser da egentlig meget fornuftigt ud. Men nu har jeg faktisk den opfattelse, at selv om jeg læser aviser grundigt, skal jeg ikke kun danne mig min opfattelse ved at læse aviser. Jeg prøver faktisk en gang imellem at sætte mig lidt mere ind i tingene, og det er derfor, jeg ikke synes, man kan være så skrāsikker, som spørgerne er i denne situation. Det er også derfor, jeg nøje har læst de forhandlinger, der har været i borgerrepræsentationen, og det viser sig så også, at der er lidt andre synspunkter, elementer, med inde i vurderingen end dem, der bliver nævnt fra spørgernes side.

Carsten Andersen (SF):

Jeg er enig med ministeren i, at der er forskel på avisartikler og borgerrepræsentationens referater, og det er også derfor, jeg har læst borgerrepræsentationens referater, hvoraf det meget klart fremgår, at det er en almindelig forvaltningsretlig praksis i Københavns kommune, at hvis der er offentlig omtale i aviserne af kommunens forvaltning, så indhenter overborgmesteren – eller de øvrige borgmestre udleverer dem automatisk – personlige oplysninger om kritikeren af Københavns kommune. Det står i Borgerrepræsentationens Forhandlinger den 23. maj 1985.

Finder ministeren, at det er skrāsikre antydninger, eller finder ministeren det i overensstemmelse med almindelig god social politik?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 10

4) Til *socialministeren* af:

Carsten Andersen (SF):

»Hvor lang samtaletid forestiller ministeren sig den enkelte bistandssøgende har til rådighed i forbindelse med ydelse af almindelig bistandshjælp?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren gav den 26. september i en radioudsendelse udtryk for, at mange bistandsklienter efterhånden var trætte af at tale om deres problemer, der måtte ske noget andet. Ministeren understregede i sine udtalelser, at hun ikke ønskede at kritisere de professionel-

le sagsbehandlere, men at brugerne af bistandskontorerne har brug for noget andet end at tale i det uendelige om deres problemer. Disse udtalelser giver spørgeren en fornemmelse af, at socialministeren ikke er klar over, hvor lidt tid der egentlig er og kan afsættes til den enkelte bistandssøgende. Det er spørgerens opfattelse, at det ikke er et spørgsmål om, at brugerne er trætte af samtalerne på bistandskontoret, men at ministeren ønsker, at de helt skal bortfalde og løses i privat regie, såvel ved frivilligt arbejde som betalt familierådgivning.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg går da sandelig ud fra, at den tid, der bliver sat af og brugt i forhold til den enkelte bistandsklient, varierer meget stærkt efter den pågældendes situation, men det, spørgeren så antyder i sin begrundelse, er, at jeg skulle ønske, at bistandskontorenes rådgivningsforpligtelse blev afskaffet. Det må jeg tilbagevise som aldeles forkert. Det er grebet ud af luften. Tværtimod er en af grundene til, at jeg er vældig positiv over for det retsprincip, der bliver kørt forsøg med inden for bistandsloven, nemlig at vi derigennem måske får mulighed for at skaffe mere tid til rådgivning og vejledning.

Men det, vi nok under alle omstændigheder skal gøre os klart – og det ved jeg da også at man i vid udstrækning i socialforvaltningerne drøfter og prøver at finde løsninger på – er, at nogle af de mennesker, der henvender sig til socialforvaltningen, egentlig kun har brug for en økonomisk ydelse og ikke så meget for rådgivning og vejledning, mens der er andre mennesker, der ud over den økonomiske ydelse absolut har brug for både rådgivning og vejledning. Det vil være lige så forskelligt som de sociale situationer, mennesker nu engang er i. Derfor mener jeg ikke, man skal begynde at sætte bestemte tider på. Det, man nok i høj grad skal gøre i socialforvaltningerne – det er det også mit indtryk at man gør – er, at man netop skal variere den rådgivnings- og vejledningsindsats, man udøver, efter de behov, folk nu engang har.

Carsten Andersen (SF):

Jeg er glad for, at ministeren er enig i, at der skal bruges den tid, som borgeren, der